

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput I. De Visionibus et Revelationibus, quas pleræque piæ de ea
habuerunt, et gratia ejus sanitarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A

CAPUT I.

De Visionibus et Revelationibus, quas pleraque pie* de ea habuerunt, et gratia ejus sanitatum.

* supple :
personaeVariis, quan-
ta futura
esset

a

b

c

Fuit itaque conversus quidam, Gerbinus a nomine, in regno Suetiae in monasterio Alvastris Cisterciensis Ordinis b, qui in quadraginta annis monasterium suum nunquam est egressus: sed diebus ac noctibus orationibus vacans, hanc promeruit gratiam, quod novem choros Angelorum in oratione quasi quotidie vidit, et in elevatione corporis Christi, Christum in specie puerili crebro conspexit: hic frater, cum beata Birgitta venisset ad monasterium c et resideret ibi, adjurans in corde suo dixit; Cur ista Domina sedet hic in monasterio monachorum, contra Regulam nostram inducens novam consuetudinem? Tunc raptus in quodam excessu mentis audivit vocem clare sibi dicentem: Noli admirari: haec est amica Dei et ad hoc venit, ut sub monte isto flores colligat, de quibus multi etiam ultra mare et usque ad fines mundi recipient medicinam. Rursum idem frater vidit eam elevatam de terra, et de ore ejus quasi flumen egrediens, et tunc audivit in spiritu: Haec est Mulier, quae a finibus terrae veniens propinabit gentibus sapientiam, et hoc erit tibi signum, quod ipsa de ore Dei dictura est tibi finem vitae tuae, et exultabis in verbis et adventu ejus et complebitur citius desiderium tuum, ne videas mala, quae dicturus est Dominus super domum istam.

S. Birgitta.

d

e

f

78 Prior praefati monasterii d confessor B. Birgittae in confessione ab ea se audivisse asseruit, quod tamen et a domino Thoma, Vexionensi e episcopo, et a domino Sigismundo, Strengeniensi f episcopo acceperat, quod scilicet monialis sanctae vitae in ipsa Strengensi diocesi in monasterio Montis sancti, etiam Cisterciensis Ordinis in regno Suetiae g, Catharina nomine fuerat, quae hanc a Deo gratiam obtinuerat, quod Virgo Maria, apparens ei, inter multa, quae sibi loquebatur, hoc quoque dixit: Monstrabo tibi, inquit, me esse Matrem Dei, et presentabo te Filio meo: haec itaque domina, cum familiaritate cum B. Birgittae loqueretur, inquit ad eam: Attende, o domina Birgitta, quia non ad jactantiam tuam, nec ad meam hoc dissero laudem, sed ad Dei tantum honorem respectum habens, audivi enim in oratione mea vocem mihi taliter dicentem: Scito, quod adhuc dicitur: Felix Birgitta, quae etsi modo contemnitur in terris, honorabitur in caelis, et, qui sunt nascituri, predicabunt nomen ejus. Ideo esto constans, quia sine dubio, sicut audivi, ita perficietur.

revelatum
fuit:

h

79 In mense primo, quo B. Birgitta pervenit h ad monasterium S. Mariae de Alvastra, apparuit ei in oratione quaedam Domina mortua, sibi notissima, dicens: Tibi dabitur intelligentia spiritualium: ideo humilia te in omnibus, et ut certius scias, quod haec loquar, triplex ti-

bi dabo signum: Primum, quod pro mea pertinacia conscientiae graviter sum purgata. Secundum, quod vir meus, qui modo non est vir meus, quaerit alteri contra Deum conjungi, quod tam sibi, quam posteris cadet in tribulationem. Tertium est, quod tu transibis mare et in loco glorioso, scilicet Romae, morieris i. Apparuit ei eadem secundo dicens: Ego indicare tibi volo de statu meo, quia sic placet Deo, ut quemadmodum dileximus nos invicem viventes in carne, ita modo diligamus in spiritu. Egoper similitudinem loquendo quasi in spisso vitro sum posita, valens quidem audire, sed nondum ad optata venire. Sic ego intelligere et desiderare et sperare possum illa aeterna et desideratissima gaudia, sed nondum perveni ad plenum, donec, ad velle Dei vitrum sit gracilius et subtilius, et hoc est, quia dno me in mundo gravabant, videlicet viae* facilitas, et quod de his, quae habebam, minus contentabar, semper affectans habere plura. Quare inducas eos, qui amici mei erant, ut calices, quibus pretiosissimus ille Redemptoris nostri sanguis pro omnium redemptione et salute effusus est, sanctificentur, fieri faciant, et pro me Deo offerant. Secundo per annum ab his, qui Dei sunt amici, memoria mei fiat; hujusmodi quippe suffragiis haud dubium ab ista citius eripiar poena. Rursum praelibatam Dominam in visione videns audivit ab ea; Quod concupivi jam habeo: tradita enim sunt oblivioni priora tormenta, et amor jam perfectus est. Tu vero esto obediens, quia in societatem magnorum ventura es.

A. Bernol-
do.

* an vite

E

80 Item quaedam Domina de regno Suetiae de civitate Scocolynensi k, cum esset in peregrinatione prope S. Jacobum in Galicia in quadam ecclesia vidit Crucifixum in pariete depictum, quem diligenter cum devotione atque compassionem intuens, vocem sibi dicentem audivit; Ubiunque videris istam imaginem, ibi manebis, ibique morieris: igitur ad patriam rediens, domi aliquamdiu permansit; dein versus Romam iter accipiens, cum civitatem Montis Plasconis l introisset, in domo ejusdem dominae similem ei, quam in Hispania prius viderat, perspexit imaginem, quae ad eam taliter loquebatur: Hic ingrederis et permanebis: ego vero istius domus dominae animum inclinabo, ut tradat tibi in ea mansionem. Recepta igitur ibidem in reclusionem permansit, multisque lacrymis, jejuniis et orationibus perseverans, vitam duxit exemplarem atque miraculosam; demum, ut ipsamet B. Birgittae ac domino Petro, ejus confessori, narravit, vidit aliquando in somnis columnam, supra quam multae turbae circumstantes aspiciebant et mirabantur: de ore autem ipsius quasi ros exibat, rosaeque albae et rubrae, quarum odore homines laetabantur. Expergefata vero sequenti nocte vocem sibi dicentem audivit: Quam vidisti, est domina Birgitta, Romae existens, domina tua, quae afferet vinum de longinquis partibus cum rosis mixtum et dabit sitientibus peregrinis.

alteri tam-
quam colu-
mnas insistens,
k

F

81 Raechmundus, Prior de Ordine Praedicatorum, difficulter hanc gratiam Revelationum divinarum credens, vidit dormiens, ignem de caelo in beatam Birgittam descendentem: admirans itaque, atque de somno evigilans et illusionem putans, iterum obdormivit, viditque tunc, quod ignis ille de ore praedictae Dominae egrediens,

alteri tam-
quam coro-
nis 7 ornata,

A. *Benivolus.* egrediens, multum circumstantes inflammabat; sed et vocem, Quis ignem istum, ut non egrediatur, prohibere poterit? resonantem audivit: Ego enim ipsa Potentia divina ad Orientem et Occidentem, ad Aquilonem et Austrum emittam illum. Post hoc autem Prior præfatus, confirmator et defensor indultæ gratiæ Christi Famulæ sanctorumque verborum confirmator * exstitit et devotus. Schweningo monachus, qui abbas Warnensis Ordinis Cisterciensis *m* postea fuit factus, ad S. Jacobum electam a Deo Peregrinam comitando, graviter in via infirmatus est, qui, ex se ad horam raptus, vidit æterni Regis Sponsam quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum: qui miratus a quodam pulcherrimo, sibi assistente, hujuscemodi audivit verba: Ecce mirabile est, quod dico: sol iste magnus, qui est princeps istius regni Suetiæ, qui sicut sol fulserat, obscurabitur, et erit despectissimus, opprobriumque hominum. Sed mulier ista Birgitta habebit spiritum septiformis gratiæ Dei, quam significant septem coronæ, quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ab ista infirmitate, et reverteris ad tuos, ad altioremq; gradum elevaberis. Qui postea rediens factus est abbas, proficiens de virtute in virtutem, multa devotione convaluit.

B *interdum ut in aëre n* 82 Fuit quidam frater Joannes de Pormaton *n*, prout multorum testabatur opinio, spiritualis utique multumque devotus: hic sub jurejurando testificatus est, quod, dum scilicet in ecclesia S. Joannis Lateranensis in Roma reverteretur, prope Coliseum *o* vidit ancillam Christi ad dictam ecclesiam quamplurimis sociatam, commeantem in aëre, quasi cubitis duobus elevatam, et quasi navi super aquam firmo gressu aëra fulcantem: perterritus homo, timens, ne forsitan falleretur in visu, attente per aliquod spatium in eam defixis oculis, volitantem prorsus cum stupore intuebatur. Item secundo, dum Missarum solemniam in majori altari prænominate ecclesiæ celebrarentur, decantata Epistola, vidit eam, ut prius, e terra subactam, * in sublimi gradientem. Rursum tertio idem ipse de ecclesia S. Crucis *p* properantem, et tunc faciem ejus, velut sole radiantem, a longe intuebatur; de quo non modica admiratione permotus, ne oculorum acies in hac fortassis visione oberraret, præstolabatur eam diligentius intuendo, semper tamen micantem faciem adeo, quod præ fulgoris magnitudine in eam intendere nequiret, conspiciebat. Cumque sanctissima Mulier, cunctisque admiranda paululum pertransisset, conversus frater Joannes, et ad eam intuitum reflectens, velut solares radios post tergum ipsius procedere et versus cælum ascendere vidisse se, fatebatur.

C *elevata visa fuit, absente appa- ruit.* 83 Denique frater Angelus de Hispania, presbyter et eremita de Monte Ceruo testatur, quod, cum esset Romæ in una camera cum fratre Andrea de Luca, beata Birgitta, quæ in eadem domo erat, per quendam suum nepotem vocari eum fecit: tunc ipse cum licentia fratris Andreae ivit ad illam, et dum per scapham * descenderet; visum sibi fuerat, quod altioris solito staturæ existeret felix Vidua: nesciebat autem utrum in aëra suspensa esset, vel non. Videbatur quoque sibi, quod quasi splendor quidam de ipsius facie refulgeret, quo ipsam minime cognoscere poterat, donec illa secum sermonem finierat: tunc vero fulgor evanuit, et in con-

sueta corporis statura Sponsa Christi apparuit. **D** Cum adhuc viveret Famula Dei, dominus Abuenensis *q* episcopus in Francia et Anglia divina legatione fungebatur: cumque præfatorum reges regnorum ad Dei verba suscipienda, quæ eorundem regnorum guerram tangunt, quæque in iv libro Revelationum in aliquibus capitulis continentur, minus benevolos intueretur, turbatus in corde, non parvo mentis suæ mœrore interea conficiebatur, cui obdormienti B. Birgitta apparuit dicens: Cur turbaris? Redibis ad patriam prospere, et faciens fructum animarum. Sed scito, quod nondum finietur plaga eorum, ad quos missus es, quia indurata sunt corda eorum contra Deum, et turbabuntur adhuc, donec humilientur.

84 Quemadmodum Christus in mundo corporaliter degens, dum verbis doctrinæ animarum salutem ardentissime procurasset, ad sananda interdum corpora se mystice transferebat, ut per hoc, quod visibiliter operatur exterius, animarum se medicum comprobaret interius: sic Sponsæ Christi accidit: etenim cum inimica, ut ita dixerim, verba, valetudinibus animarum salubriter medentia, charitate magna occidenti jam mundo per eam Christus edidisset; corpora nihilominus variis languoribus infecta pristinæ saluti voluit restituere per eandem, ut, dum ex facto miraculo et in corpore patrato dextera in ea pateret Excelsi, quia ipse erat, qui per illam loquebatur ad sanandas animas fidelium, ab omnibus posset credi. Itaque domina Catharina, uxor quondam domini Nicolai militis, adjurata fatebatur, quod ipsius filius parvulus, CAROLUS nomine, in tenera tunc ætate constitutus vehementer atque continue per annos duos morbum patiebatur epilepticum; ex quo ipsa anxia nimis ac tristis B. Birgittæ, tunc Romæ degenti, humiliter scribendo supplicavit, quod pro filio suo Dominum exorare dignaretur. Cui illa scribendo respondit, quod de infirmitate filii turbati vel tristari amplius non deberet, pro certo sciens, quod ulterius illi nocitura non esset, et ita factum est: nam ipsa hora, qua Romæ litera pingebatur, sicut in veritate compertum est, sanabatur puer in patria.

85 Romæ vero sanctuarium peragrans pauperulam nomine DVORERVA, de regno Norwegiæ ante portas ecclesiæ S. Prædixis *r* solam seminecem jacentem reperit quadam vice; hanc intuens, miserata calamitatis ipsius, ad hospitale S. Antonii, quod non longe aberat, personaliter deferre tentavit; sed non prævalens sola, a domino Magno, capellano suo, juvari se annuit, sicque ad hospitale illam ambo pariter detulerunt. Postea vero domum suam eam venire faciens, agnito, quod morbo laboraret supradicto, oravit ad Dominum, traditque sibi de proprio Pater pro tuitionis munusculo, festim ab illa ægritudine liberata fuit; adeo quod nequaquam amplius, quousque vixit, eam invasit.

86 In civitate Neapolitana puer, nomine ESAU, filius domini Manets de Pedemonte, nepos Domini Nicolai de Accioliis *s* de Florentia *t*, quondam reginæ *u* Siciliæ magni seneschalli, decem circiter habens annos, infirmus valde ex ectica valetudine, consumptus et desiccatus in corpore in tantum, quod a medicis omnimode desperabatur, per dominam Lapam, ipsius pueri matrem S. Birgittæ præsentabatur: supplicabat

Cum adhuc viveret,

E

gemina epilepsim.

F

febrim hecticanam.

t u

A supplicabat enim obnixius mater pro filio Sponse Christi, quatenus suis meritis et intercessionibus infirmanti puero subveniret: cujus illa corpus hujusmodi contractans, signaculum tandem S. Crucis super ipsius signavit ventrem; quo protinus infirmus convalescens perfectæ sanitati restitutus est.

ventris fluxum. 87 Item Romæ puer septem annorum, **GENALUS** nomine, filius illustris viri domini Latini de Ursinis, qui cum uxore sua domina Soritia singulari devotione atque familiaritate recolendæ Viduæ jungebatur, fluxum ventris cum acutissimis continuis febribus incurrerat, quem per dies plurimos passus, a medicis derelictus, nequaquam evasurus putabatur. Audiens vero hoc pueri mater, commota sunt viscera ejus super filium suum, et mittens festinanter magna cum devotione Christi Famulam adoravit: dicebat enim intra se: Venerit tantum et tetigerit filium meum, salvus erit. Quid plura? Venit Mulier sancta domum, cameramque ingreditur, omnes eicit, seque protinus in orationem ponit: demum ad puerum, lectulo decumbentem

B pergens mantelli sui fimbriam posuit super eum, faciemque suam pueri faciei conglutinans, parva mora super eundem incubuit: surgens vero dixit infantulo: Dormi, fili, dormi; et matre vocata, quam primitus cum omnibus egredi jusserat; non, inquit, moritur puer; sed dormit, et abiit. Puer autem a somno post paululum excitatus, pannis, quibus indui solitus erat, petitis et acceptis, sanus surrexit e lectulo, moxque domum egressus cum suis, ludebat cœtantanis.

mentis 88 Dominus Robertus, olim canonicus S. Joannis majoris in Neapoli, postmodum vero monachus Cisterciensis, ex indiscreta, ut putabatur, abstinentia demens effectus, precibus S. Mulieris fuit tandem perfecte curatus, de quo per Revelationem S. Birgittæ Christus loquebatur dicens: Unus homo ad excolendum agrum vel vineam conductus erat, in qua non paucis diebus exsudare eum oportebat: ipse vero aviditate pecuniæ totum volens lucrari una die propter nimium laborem infirmatus est: quo campus ille vel vinea pro majori parte linquebatur incultus; quare ipse amplius laborare non potuit, sique perdidit salarium, et opus remansit imperfectum. Talis fuit iste Robertus, pro quo tu oras, qui et ab hac infirmitate liberabitur.

deliria. 89 Videtur hic continuandum, quod in Florentina civitate de quodam notario delirante constat esse factum: hic quippe in tantam devenerat insaniam, quod ferreis ligabatur catenis, ne furens quemquam invadere contigisset. Cumque lucida interdum intervalla haberet, dolebat amarissime, et de humano desperans auxilio litteras suas Sponsæ Christi, Romæ degenti, quibus apud Deum pro se intercedere precabatur, destinavit. Post hoc vidit in somnis gloriosissimum Joannem, quem præcipuo amore dilexit, cum quadam venerabili sibi assistente atque dicente: Hæc Mulier de longinquis est partibus, quæ pro te Romæ interpellat: gratias ergo age Deo, quia sanaberis cito, qui sursum scribens geste rei ordinem Interventrici suæ gratias agendo referebat.

costas fractas, 90 Præterea visitante se loca sancta in regno Siciliae, cum de monte Gariano *x* ad civitatem Manfredornam *y* descendisset, magister Thomas, episcopus Vexionensis *z*, suarum comes

Octobris Tomus IV.

peregrinationum, casu accidente, sic graviter de equo cecidit, quod duæ ipsius costæ frangerentur, qui, de mane accita ad se Christi Sponsa, ad S. Nicolaum de Barro *aa* profectura, O inquit, Domina! est mihi gravissimum sine vestra præsentia, mihi gratissima, hic remanere, et vobis non minus grave arbitror, hic nostri causa subsistere: rogo ergo vos per amatorem vestrum Jesum Christum, quod eidem pro me precibus piis fuis, sanctissima manu vestra meum latus in ipsius nomine attraheretis. Tunc pia Mater, obortis præ compassione lacrymis, inquit; O Domine; ego reputor, quod non sum digna: sum enim peccatrix et indigna coram Deo; veruntamen omnes pariter Deum rogemus, ut ipse vestræ fidei satisfaciat. Orans ergo et surgens latus episcopi tetigit dicens: Sanet te Dominus Jesus Christus. Vix verba finierat, cum tumor evanuit, dolor abscessit, sanusque surrexit, cœptum iter gaudens proseguendo.

91 In Italia in castro Sermonete *bb*, quod est comitis Fundorum *cc*, Catharina de Flandria, Sponsæ Christi ancilla, gravibus febribus, et sinistri punctura lateris in tantum premebatur, quod de ejus vita modicum sperabatur: videns ergo domina Catharina, B. Birgittæ filia, non licere sic, infirmante derelicta, abire, eamque inibi pro multis, et magnis expensis, nonnullisque incommodis sinistram valde præstolari, Matrem deprecata est, quatenus pro ancillæ sanitate Dominum exoraret; quod cum a domino Petro, confessore ejus, etiam præciperetur, extemplo ad patris jussionem in modum Crucis in terram prostrata, applicato ad terram ore, quantisper oravit: surgens autem ancillam vocavit ex nomine, quæ protinus sana prosiliens, omnibus admirantibus, equitavit cum cæteris.

92 Dum dominus Latinus de Ursinis, quem paulo supra commemoravi, magnis quadam vice febribus æstualet, B. Birgittæ ad visitandum eum veniens, susurrando ad aurem ejus amabiliter dixit: Confortare, quia non vult Deus, quod tu modo moriaris. Dum quodam tempore generosa vidua Resgotiam iret *dd*, dominus Magnus, capellanus, qui se comitabatur, prope Lodosam *ee* cum venisset, in capite graviter infirmari cœpit in tantum, quod nullo modo poterat equitare; mane autem facto, cum cœptum iter Mater sancta prosequi decrevisset, eo quod propter defectum victualium, et locum minus tutum anxietur de mora; sacerdos hoc audiens, vocari ad se illam fecit, et dixit: Ne, quæso, Domina, hic inter bestias me desolatum derelinquas: rogo ergo manum vestram capiti meo superimponite, et spero, me vestris orationibus fore sanandum. Confessore ejus itaque annuente, caput tetigit confessoris *ff* dicens: O mi benignissime Jesu, sana eum, ad quod verbum surrexit infirmus, et robustior quam unquam prius fuerat, affectus, equum ascendebat.

93 Eo etiam tempore, quo Sponsa Christi adhuc in monasterio Alvastro residebat *ff*, in ipso primordio Christus apparuit sibi dicens: Dic ex parte mea fratri Petro suppriori, quod ego similis sum Domino, cujus Filii in duro cippo captivi tenebantur, qui misit legatos suos, ut filii sui liberarentur et præcaverent, ne in manus inimicorum suorum inciderent, quos putabant amicos: sic ego Deus multos habeo fi-

69 lios

A. Barrool-
do.

aa

lateris,
bb
cc

E

capitisque
dolores.

dd
ee

F

* capellani

etiam in Pe-
tro Alva-
strensi.
ff

A. BERTHOL-
DO.

lios inter Christianos, qui gravissimis diaboli laqueis captivantur, ideo ex charitate mitto eis verba mea, quæ per unam feminam loquor. Audi ergo tu, frater Petre, illam; et scribe in lingua Latina omnia verba, quæ ipsa tibi ex parte mea dicet, et dabo tibi pro qualibet littera non aurum, vel argentum, sed thesaurum, qui non veterascet. His auditis, frater Petrus inducias ad deliberandum cepit: onus tandem rejicere ex humilitate disponebat, partim se ad tantum opus indignum æstimans, partim vero de illusionem diaboli aliquid titubans. Cum ergo hæc secum agerentur; divinitus in ecclesia quodam sero percussus, statim cecidit quasi mortuus: omnium namque spirituum atque corporalium virium actu sublato, intellectum tantum sanum habebat. Monachi itaque sic in terra prostratum reperientes ad cellam deferendo super stratum suum eundem declinaverunt, ubi per magnum noctis spatium semivivus jacebat.

B
revelationum
suarum
scriptore,
sanavit.

94 Denique dispensatione divina talis se menti suæ cogitatio intulit: Portassis, inquit, hoc patior, quia divinæ jussioni parere formidavi, et ait: O Domine Deus! Si hæc est causa, parce mihi, quia ecce paratus sum obedire tibi. Consensu itaque facto in corde, sine ulla mora curatus est, et vadens ad dominam Birgittam paratum se ad omnia offerbat: qui et sacrarum revelationum scriptor et B. Birgittæ venerandus confessor (sicut in principio hujus libri dictum est) efflci merebatur. Item loquitur Christus eidem de eodem: Ego percussi eum; quia volebat obedire, et postea sanavi eum; quia ego sum medicus ille, qui sanavi Tobiam et regem Israël: Dic ergo illi: Aggredere, et volve et revolve opus scripturarum verborum meorum, et scribe, quia dabo magistrum Mathiam, magistrum in lege mea, quæ tu scribes ab ore istius Mulieris, unde potentes humiliabuntur, et sapientes obmutescunt: scias pro certissimo, quod tale opus facere volo per verba mea; nec credas a maligno spiritu hæc verba procedere, quæ Mulier ista tibi locuta est; quia ea, quæ dico, operibus comprobabo. Rursus cum hic idem vehementem capitis dolorem a sua pueritia pateretur, orante pro se Famula Dei, omnimodam recepit sanitatem. Orans enim illa audivit, Vade, dic fratri Petro, quia a dolore capitis liberatus est. Scribat ergo audacter libros verborum meorum tibi revelatorum, quia ipse habebit adjuutores.

ANNOTATA.

a Lib. 4 Revelationum cap. 121 vocatur Gerechinus.

b Vide lit. q in Annotatis in cap. 1 lib. 1.

c Sub annum 1345.

d Petrus, de quo sæpe alibi.

e Vide litt. bb in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

f Stregnesia episcopalis sedes est in Sudermania, Sueciæ provincia.

g Hujus monasterii nec in Chronologia, nec in Indice monasteriorum Ordinis Cisterciensis meminuit Carolus de Visch, nisi forte sit monasterium Saba, alias Julita, quod in diecesi Stregnesiensi collocat.

h Anno, ut apparet, 1344 vel seq.

i Obiit anno 1373.

k Corrupte scripta videtur hæc vox: forte indicatur Skeningia, Sueciæ in Ostrogothia oppidum, aut Stockholmia.

l Civitas est in Patrimonio S. Petri.

m Varnhemium in diecesi Scarensi et Visigothia situm anno 1148 conditum est a Suerchero, Sueciæ rege, secundum Catalogum Genealogicum abbatiarum Ordinis Cisterciensis Ms.

n De Pornacio legitur in Scheda Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, apud Hormann pag. 814.

o Coliseum situm est inter montes Caelium, Palatinum et Esquilinum.

p Ecclesia illa collocatur ordine 13 inter ecclesias Regionis secundæ apud Pancirolo in Opere de Thesauris absconditis urbis Romæ, quam hic verosimiliter intelligendam puto.

q Aboënsis civitas in Finlandia sita est. Quis porro fuerit nominatim episcopus, S. Birgittæ ad Franciæ et Angliæ reges legatus, me latet.

r In capite Saburræ ad montem Esquilinum.

s Idem, cujus mortem S. Birgitta prædicit, cum anno 1366 Neapoli versaretur, ut dictum est num. 311 Commentarii prævii.

t In Tuscia.

u Joannæ, quæ ipsum ad hoc munus ecevit, ut scribit etiam Summontius lib. 3 Historiæ Neapolitanæ, pag. 471, post obitum Roberti de Cabani, anno 1345 defuncti.

x Lege Gargano: situs est in Apulia.

y Lege: Manfredoniam, Apuliæ oppidum.

z In Suecia.

aa Barium archiepiscopalis in Apulia civitas est.

bb Campaniæ Romanæ.

cc Fundi urbs episcopalis Latii.

dd Legendum suspicor in Vestrogothiam iret, in qua est Ludosa paulo post memorata. Nulium locum, qui Resgotia dicitur, in Suecia reperi.

ee Vide litt. dd hic.

ff Sub annum 1345.

CAPUT II.

De oppressis a Dæmone per eam liberatis; de sulphuris, quem in offensa Dei sentiebat, odore, et dono revelationum, sibi factarum.

Non modicum adversus superbientes dæmones acceperat humilis Christi Sponsa potestatem: hoc siquidem munere suam Sponsus ditavit Sponsam, ut, tradita sibi calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici potestate, nihil prorsus noceret eis, pro quibus ipsa orare decrevisset. Unde in civitate Nolana in Campaniæ provincia mulier fuit PRETOLELLA a nomine, ætate propecta, sed nequaquam formosa, quæ a dæmonio incubo diu vexabatur: nam, cum sopori se traderet, et somnus eam invaderet, vir fortis et magnus omni fere nocte irruerat in eam, ipsamque

Mulierem
a dæmone
incubo